

[Krogh.]

Jeg kan på mit partis vegne anbefale begge de foreliggende lovforslag til vedtagelse.

Gertie Wandel: Som nævnt af udvalgets ærede ordfører har de erfaringer, vi er kommet i besiddelse af under udvalgsbehandlingen, i høj grad vist, hvilken betydning det har for de erhvervshæmmede, at man træffer disse forskellige foranstaltninger. Med hensyn til de betæneligheder, jeg på mit partis vegne gav udtryk for i min ordførertale ved første behandling, er jeg i stort mål blevet beroliget. Vi mente, at nedsættelsen af et kontaktudvalg i alle kommuner ville medføre meget store udgifter, men man er jo allerede nu inde på den tanke, at disse udvalg nærmest skal nedsættes amtsvis, og den højtærede socialminister er også i sit skøn over udgifterne ved lovforslagets gennemførelse kommet til en sum, der kun ligger på 130 000 kr. Dette har i høj grad beroliget mit parti, således at vi med tilfredshed kan tiltræde disse gode foranstaltninger.

Med hensyn til det store udvalg, der nævnes i § 4 i lovforslaget om samordning, og som jeg i min tale under førstebehandlingen udtrykte meget store betæneligheder ved, kan jeg sige, at disse betæneligheder er helt forsvundet. Jeg giver den højtærede socialminister ret i, at det er egentlig i dette udvalg, at den i lovforslaget nævnte samordning af foranstaltninger for erhvervshæmmede skal finde sted. Udfra alle de erfaringer, vi har gjort, kan jeg bevidne, at det er samordning, vi trænger til. Stykkevis kommer der jo udmærkede foranstaltninger for blinde, døve, evnesvage og andre erhvervshæmmede, men samordning har vi ikke set endnu helt og fuldt; derfor glæder jeg mig meget til, at det store udvalg må kunne bidrage til denne vigtige foranstaltning.

Med hensyn til de besøg, udvalget har aflagt, og som er omtalt i betænkningen, vil jeg gerne omtale, hvad vi så i Odense. Det har i høj grad imponeret os, og den meddelelse, vi under udvalgsbehandlingen har fået om, at der i Odense nu også er oprettet en arbejdsklinik — den arbejdsklinik, som jeg efterlyste i min tale — har glædet mig i høj grad; jeg tror, at erfarin-

gerne fra Odense vil komme hele det øvrige land til nytte.

Med hensyn til lovforslaget om ændring i lov om offentlig forsorg, der skulle give mulighed for at yde erhvervshæmmede økonomisk hjælp til forskellige formål, vil jeg gerne sige, at jeg har på mit partis vegne haft store betæneligheder ved den udtalelse i bemærkningerne, hvoraf det fremgår, at erhvervshæmmede, der er under særforsorg eller under invalideforsorg, ikke kan få hjælp gennem den her foreslåede ordning. Jeg syntes, at man derved spaltede de erhvervshæmmedes skare, og at man ville forholde en mængde mennesker den støtte, som de trængte til og burde kunne opnå gennem de nye kontaktudvalg. Jeg er imidlertid blevet beroliget ved den udtalelse, den højtærede socialminister har fremsat, og som er optaget i betænkningen, og hvoraf det fremgår, at sådanne mennesker, enten det nu er erhvervshæmmede, åndssvage eller folk under invalideforsørgelse, skal hjælpes enten det ene eller det andet sted. Denne udtalelse har i høj grad beroliget mig, og jeg kan på mit partis vegne give tilslutning til begge de foreliggende lovforslag.

Johs. Christiansen: Det er ikke for at opponere imod noget af det, som allerede er sagt af udvalgets ærede ordfører, at jeg har bedt om ordet. Han talte jo på et enigt udvalgs og altså forsåvidt også på mine vegne. Der er imidlertid et par forhold, der gør, at jeg gerne vil sige nogle ord her ved anden behandling af de foreliggende lovforslag.

For det første ønsker jeg at give udtryk for den glæde, det har været for mig at deltage i arbejdet med denne sag. Når disse lovforslag er blevet lov, vil virkningerne både gå dybt og række vidt fremover. De mange medborgere, lovene vil omfatte, har i højere grad end de fleste andre et uafviseligt krav på den bistand, vort moderne samfund kan yde dem; de er — for at låne et billede fra et af Henrik Ibsens dramaer — „Guds stedbørn på jorden“, i den forstand nemlig, at der er nægtet dem menneskets naturlige muligheder for på lige fod med andre at tage kampen op for hjem og egen eksistens; men netop derfor har samfundet et særligt